

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **Ing. J. R.**, zast. JUDr. Vladimírem Škrétou, advokátem, se sídlem U Soudu 363/10, Liberec, proti žalované: **Správa státních hmotných rezerv**, se sídlem Šeríková 616/1, Praha 5, proti rozhodnutí předsedy žalované ze dne 3. 9. 2015, č. j. 8332/15-SSHR, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2019, č. j. 5 A 188/2015 - 53,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 22. 7. 2015, č. j. 6590/15-SSHR, žalovaná uložila žalobkyni pokutu ve výši 1.500.000 Kč za správní delikt dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 189/1999 Sb., o nouzových zásobách ropy, o řešení stavů ropné nouze a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o nouzových zásobách ropy), jehož se žalobkyně dopustila tím, že neodstranila ve stanoveném termínu do 31. 5. 2015 nedostatky zjištěné při kontrole množství a kvality nouzových zásob, provedené dne 7. 4. 2015 ve skladu v areálu Plzeňská energetika a.s., Tylova 57, Plzeň.

[2] Předseda žalované v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí žalované.

[3] Žalobkyně proti napadenému rozhodnutí brojila žalobou u Městského soudu v Praze, který v záhlaví specifikovaným rozsudkem napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[4] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) nyní brojí proti rozsudku městského soudu kasační stížností, jejíž součástí je i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Důvod pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatelka odůvodňuje tak, že po vrácení zaplacené pokuty zpět žalobkyni by se v budoucnu nemuselo podařit případně pokutu opětovně zajistit.

[5] Žalobkyně navrhla zamítnutí návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Dle jejího názoru není návrh dostatečně odůvodněn ve smyslu § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. Co se týká argumentu stěžovatelky, že by se v budoucnu

nemuselo podařit případně pokutu od žalobkyně opětovně zajistit, žalobkyně uvedla, že jakožto řádná podnikatelka ve lhůtě splatnosti sankci ve výši 1.500.000 Kč stěžovatelce zaplatila, ač nesouhlasila se zákonností uložení sankce a po dobu 5 let vyčkávala na výsledek řízení u městského soudu. S ohledem na to požaduje žalobkyně, aby i stěžovatelka respektovala napadený rozsudek. Žalobkyně na závěr doplnila, že i nadále podniká, není proti ní vedeno žádné exekuční řízení a v případě, že by bylo následně rozhodnuto o zrušení napadeného rozsudku či by byla sankce opětovně uložena, žalobkyně je připravena sankci znovu zaplatit.

[6] Po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelkou a skutečností vyplývajících ze správního spisu dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě splněny.

[7] Zdůrazňuje přitom, že je třeba mít na paměti mimořádnou povahu odkladného účinku. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něhož by bylo možno odkladný účinek očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského (resp. městského) soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Podle tohoto ustanovení soud může přiznat žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti podle § 107 odst. 1 s. ř. s.

[9] Pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tedy musí být v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58, splněny tři materiální předpoklady: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu, 2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[10] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že povinnost tvrdit a prokázat skutečnost, že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro stěžovatele znamenaly újmu, která je nepoměrně větší, než může přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám, stíhá samotného stěžovatele; přičemž postačuje pouhý předpoklad tvrzené újmy. Stěžovatel je tedy pro úspěšnost svého návrhu povinen tvrdit včas, úplně a konkrétně rozhodné skutečnosti o vzniku nenahraditelné újmy. Tvrdit a osvědčovat rozpor přiznání odkladného účinku s veřejným zájmem, popř. i újmu, jež by měla vzniknout jiným osobám, je naopak úkolem dalších účastníků řízení o kasační stížnosti. Soud tedy není oprávněn zjišťovat splnění uvedených podmínek z úřední povinnosti. Pokud proto stěžovatel ve svém návrhu neuvede žádné skutečnosti, z nichž splnění podmínek pro přiznání odkladného účinku dovozuje, soud takový návrh zamítne

pokračování

(srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017, č. j. 2 Azs 163/2017 - 20, a ze dne 2. 7. 2003, č. j. 1 Ads 10/2003 - 52).

[11] V právě posuzovaném případě stěžovatelka svůj návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nikterak blíže neodůvodnila, pouze zcela obecně poukázala na obtíže zapříčiněné případným opětovným vymáháním pokuty, bude-li stěžovatelka s kasační stížností úspěšná.

[12] Stěžovatelka však již neuvedla žádná další konkrétní tvrzení týkající se vzniku nepoměrně větší újmy, než která by mohla vzniknout žalobkyni v případě přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[13] Pokud jde o namítané obtíže či náklady spojené s eventuelním opětovným vymáháním pokuty nebo její části, zde je nutno zdůraznit, že i tyto případné další výdaje mají s ohledem na objem finančních prostředků svěřených stěžovateli v rámci jejího hospodaření pouze marginální povahu a jejich úhrada nemá za následek vznik nepoměrně větší újmy na straně stěžovatelky oproti újmě, která by mohla vzniknout žalobkyni jakožto podnikající fyzické osobě v důsledku přiznání odkladného účinku a z toho plynoucího pozdějšího vrácení zaplacené pokuty.

[14] Nejvyšší správní soud nicméně v minulosti uznal, že přiznání odkladného účinku má své místo tam, kde by (opětovné) vymáhání pokuty velmi pravděpodobně nebylo úspěšné, například proto, že se povinný subjekt v mezidobí ocitl v úpadku (viz usnesení ze dne 31. 7. 2012, č. j. 1 Afs 67/2012 - 39). O takový případ však v posuzované věci nejde.

[15] S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že stěžovatelka Nejvyššímu správnímu soudu nenabídla žádné konkrétní skutečnosti, na jejichž základě by mohl usoudit na naplnění podmínek pro přiznání odkladného účinku podle § 73 odst. 2 s. ř. s. Za daných okolností proto nemůže Nejvyšší správní soud postupovat jinak, nežli kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznat.

[16] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že usnesení o nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. února 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu